

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-364)

Mar (1) / 2022

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம்	3
2. ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்	5
3. தத்வ த்ரயம்.....	7
4. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	12
5. ஸ்தோத்ர ரத்னம் (பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானம்).....	20

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி – 184)

18. இயம் ஸா பரமா மூர்த்தி: இயம் ஸா பரமா கதி:
சக்தி: குண்டலிநீ ச ஆத்யா ப்ரமரீ யோகதாயிகா
19. அநாஹதா ஹி ஆகோஷா ச நிர்மர்யாதா நதோக்கதா
சப்தப்ரஹ்ம ததா சக்திர்மாத்ருகாயோநி: உத்தமா
20. காயத்ரீ ச கலா கௌரீ சசீ தேவீ ஸரஸ்வதீ
வ்ருஷாகபாயீ ஸத்யா ச ப்ராணபத்நீ யசஸ்விநீ
21. இந்த்ரபத்நீ மஹாதேநு: அதிதி: தேவநந்திநீ
ருத்ராணாம் ஜநநீ வஸூநாம் து ஹிதா ததா
22. ஆதித்யாநாம் ஸ்வஸா நாபி: அம்ருதஸ்ய த்ருதி: பரா
இடா ரதி: ப்ரியாகாரா கருதாத்ரீ மஹீயஸீ
23. மஹீ ச விச்ருதிச்சைவ த்ரயீ கௌ: ப்ரணவத்ஸலா
சக்திச்ச ப்ரக்ருதிச்சைவ மஹாராஜ்ஞீ பயஸ்விநீ
24. தாரா ஸீதா ததா ஸ்ரீச்ச காமவத்ஸா ப்ரியவ்ரதா
தருணீ ச வராரோஹ நிரூபா ரூபசாலிநீ
25. அம்பிகா ஸுந்தரீ ஜ்யேஷ்டா வாமா கோரா மநோமயீ
ஸித்தா ஸிந்தாந்திகா யோகா யோகிநீ யோகபாவிநீ
26. ஏவமாதீநி நாமாநி சாஸ்த்ரே சாஸ்த்ரே மநீஷிபி:
கதிதாநி ரஹஸ்யாநி சக்தே: ஸித்தாந்தபாரகை:

பொருள் – அவளே உயர்ந்த ரூபமாகவும், உயர்ந்த நிலையை அடைவதற்கான வழியாகவும் உள்ளாள். சக்தி, குண்டலிநீ, ஆத்யா, ப்ர(ஹ்)மரீ, யோகதாயிகா, அநாஹதா, அகோஷா, நிர்மர்யாதா, நதோக்கதா, சப்தப்ரஹ்மா, சக்திர்மாத்ருகாயோநி, உத்தமா, காயத்ரீ, கலா, கௌரீ, சசீ, தேவீ ஸரஸ்வதீ,

வ்ருஷாகபாயீ, ஸத்யா, ப்ராணபத்நீ, யசஸ்விநீ, இந்த்ரபத்நீ, மஹாதேநு, அதிதி, தேவநந்திநீ, ருத்ரர்கள் மற்றும் வஸுக்களுடைய தாய், ஹிதா, ஆதித்யர்களுடைய சகோதரி, அம்ருதத்தின் நாபி, த்ருதி, இடா, ரதி, உயர்ந்த கருதாத்ரீ, மஹீ, விச்ருதி, த்ரயீ, கோ, ப்ரணவத்ஸலா, சக்தி, ப்ரக்ருதி, மஹாராஜ்ஞீ, பயஸ்விநீ, தாரா, ஸீதா, ஸ்ரீ, காமவத்ஸா, ப்ரியவ்ரதா, தருணீ, வராரோஹா, நிரூபா, ரூபசாலிநீ, அம்பிகா, ஸுந்தரீ, ஜ்யேஷ்டா, வாமா, கோரா, மநோமயீ, ஸித்தா, ஸிந்தாந்திகா, யோகா, யோகிநீ, யோகபாவிநீ போன்ற பலவும் அந்தச் சக்தியின் பல இரகசியப் பெயர்களாக, பல்வேறு சாஸ்த்ரங்களில், பல சான்றோர்களால் கூறப்பட்டுள்ளன.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
... தொடரும்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்

(பகுதி - 51)

78. ஸ்வாதீநேதரபாதபீதிபருஷ ஸ்வர்வாஸ தூர்வஸநா

பாசகர்ஷண யந்த்ரணாபி: அபித: சூஷிப்தாத்மந: சேஷத்ரிண:
நிஷ்ப்ரத்யூஹ விஜ்ஞும்பமாண கருணாதுக்த அர்ணவே நிர்பரா
பக்தி: ஸேத்ஸ்யதி பாகதேயவசத: ப்ராப்யே பரப்ரஹ்மணி

பொருள் – (விவேகன் கூறுதல்) தூர்வாஸனையால் ஜீவாத்மா அங்கும் இங்கும் அலைக்கழிக்கப்படுகிறான். ஸ்வர்கம் கிட்டவேண்டும் என்னும் ஆசை உண்டாகிறது. மேலும், ஏதேனும் ஒரு கட்டத்தில், தனக்குத் தானே எஜமானன் என்னும் நிலையிலிருந்து கீழே விழுவோம் என்னும் அச்சமும் அவனுக்கு எப்போதும் உண்டாகியபடி உள்ளது. அப்போது பாக்யத்தால், எந்தவிதமான தடையும் இல்லாமல் பெருகுகின்ற தயைக்குப் பாற்கடலாக உள்ளதும், நம்மால் அடையப்படவேண்டியதும் ஆகிய பரப்ரஹ்மத்திடம் ஜீவாத்மாவிற்குப் பக்தி உண்டாகிறது.

[விவேகன்] இதற்கு இடையில் தன்னிடம் உள்ள அனைத்து செல்வங்களையும் தக்ஷிணையாக அளித்து ஒரு யஜ்ஞம் நடத்தப்படவேண்டும். அந்த யஜ்ஞத்தில்:

79. த்வயா ஜுஷ்ட: பத்ந்யா பிதிவதிஹ யஷ்டா ஸ்வயமஹம்

விதத்தே சார்த்விஜ்யம் சம தம முகோ அயம் குணகண:
அகஸ்மாத் உத்தேச்யோ பவதி பகவாந் ஆத்ம ஹவிஷ:
பசுர்பத்தோ முக்திம் பஜதி விகலத் கர்ம நிகல:

பொருள் – (விவேகன் கூறுதல்) எனது தர்மபத்னியாகிய உன்னுடன் இணைந்து, அந்த யஜ்ஞத்தின் எஜமானன் ஆவேன். சமம், தமம் முதலான குணங்கள் ருத்விக்குகள் ஆவர். அந்த யஜ்ஞத்தில், எந்தவிதமான பலனும்

எதிர்பார்க்கப்படாமல், ஆத்மாவானது பகவானுக்கு அவிர்பாகமாக அளிக்கப்படும். இதன் விளைவாக, வினை என்ற விலங்கு நீங்குகிறது. ஆகவே, அந்த யஜ்ஞத்தின் பசுவாகிய ஜீவாத்மா முக்தி அடைகிறான்.

தூப்புல்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

தத்வ த்ரயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 62)

அவதாரிகை - இப்படி உத்தமான ஸ்வரூபாதிகளை விஸ்தரேண உபபாதித்தருளுகிறார் மேல். அதில் ப்ரதமத்திலே “அகில ஹேய ப்ரத்யநீகாநந்த ஜ்ஞாநாநந்தைக ஸ்வரூபனாய்” என்றவிதில், அகிலஹேய ப்ரத்யநீகத்வத்தை உபபாதிக்கிறார் (அகிலஹேய ப்ரத்யநீகனாகையாவது) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இவ்விதம் கூறப்பட்டதாகிய பகவத் ஸ்வரூபம் போன்றவற்றை விரிவாக அருளிச்செய்ய உள்ளார். அதில் முதலில், சூர்ணை (141) - அகில ஹேய ப்ரத்யநீகாநந்த ஜ்ஞாநாநந்தைக ஸ்வரூபனாய் - என்ற பகுதியில் உள்ள “அனைத்து தாழ்வுகளுக்கும் எதிர்த்தட்டாக உள்ள தன்மை” என்பதை இந்தச் சூர்ணையில் அருளிச்செய்கிறார்.

142. அகில ஹேய ப்ரத்யநீகனாகையாவது, தமஸ்ஸுக்குத் தேஜஸ்ஸு போலேயும், ஸர்ப்பத்துக்கு கருடனைப் போலேயும், விகாராதி தோஷங்களுக்கு ப்ரதிபடனாயிருக்கை.

வ்யாக்யானம் - ஹேயமாவது தோஷம். அகிலஹேயமென்கையாலே, த்ரிவித சேதநா சேதந தோஷங்களையும் சொல்லுகிறது. “த்ரிவித சேதநாசேதந தோஷமும் ஈச்வரனுக்கு வாராது” என்று இது தன்னை வ்யக்தமாக மேலே யருளிச்செய்கிறாரிறே. (தமஸ்ஸுக்கு தேஜஸ்ஸு போலேயும், ஸர்ப்பத்துக்கு கருடனைப் போலேயும்) என்றது, தமஸ்ஸுக்கு தேஜஸ்ஸு ப்ரதிபடமாயிருக்குமாபோலேயும், ஸர்ப்பத்துக்கு கருடன் ப்ரதிபடனாயிருக்குமா போலேயும் என்கை. (விகாராதி தோஷங்கள்) என்கிறவிடத்தில் விகார சப்தத்தாலே, த்ரிவித அசித்தினுடையவும் பரிணாமத்தைச் சொல்லுகிறது. ஆதி

சப்தத்தாலே பத்த சேதநருடைய அஜ்ஞா துக்கங்களையும், முக்தருடைய சேறு தோய்த்துக் கழுவினாரைப்போலே ப்ரக்ருதி ஸம்ஸ்ருஷ்டராய் விடுபட்டவாகாரத்தையும், நித்யருடைய பரிச்சிந்த ஸ்வரூபத்வ பாரதந்த்ரியங்களையும் சொல்லுகிறது. பாரதந்த்ர்யம் தோஷமோ? என்னில், புருஷனுக்கு ஸ்தநோத்பேதம்போலே, ஸ்வதந்த்ரனுக்கு தோஷமென்கை. இத்தோஷங்களுக்கு ப்ரதிபடமாயிருக்கையாவது, தான் மாறாயிருக்கை. ப்ரதிபடமென்கையாலே “ஆத்மா ஜ்ஞாநமயோமல:” என்கிறபடியே ஸ்வரூப நிபந்தநமாக மல ஸம்பந்தமில்லையேயாகிலும், உபாதி நிபந்தநமான மல ஸம்பந்தத்துக்கு யோக்யமான ஆத்மஸ்வரூபத்திற்காட்டில் பகவத்ஸ்வரூபத்துக்கு வாசி தோற்றுகிறது. “தத் ப்ரஹ்ம பரமம் நித்யமஜமக்ஷயமவ்யயம் ஏக ஸ்வரூபந்து ஸதா ஹேயாபாவாச்ச நிர்மலம்”, “ஸமஸ்த ஹேய ரஹிதம் விஷ்ணவாக்க்யம் பரமம் பதம்”, “அவிகாராய சுத்தாய நித்யாய பரமாத்மநே” என்னக்கடவதிறே.

விளக்கம் – ஹேயம் என்றால் தோஷம் அல்லது தாழ்வுகள் அல்லது குற்றம். “அகிலஹேயம்” என்பதன் மூலம் மூன்றுவிதமான சேதந தோஷங்களும், மூன்றுவிதமான அசேதந தோஷங்களும் கூறப்பட்டன. சூர்ணை (145) - த்ரிவித சேதநாசேதந தோஷமும் ஈச்வரனுக்கு வாராது - என்று இதனை தெளிவாக அருளிச்செய்ய உள்ளார். (தமஸ்ஸுக்கு தேஜஸ்ஸு போலேயும், ஸர்ப்பத்துக்கு கருடனைப் போலேயும்) – தமஸ் என்பதான இருளுக்கு ஒளியானது விரோதமாக உள்ளது போன்றும், ஸர்ப்பத்திற்குக் கருடன் விரோதமாக உள்ளது போன்றும். (விகாராதி தோஷங்கள்) - இதில் உள்ள “விகாரம்” என்பதன் மூலம், மூன்றுவிதமான அசித் வஸ்துக்களுடைய மாற்றங்கள் கூறப்பட்டன; இதில் உள்ள “ஆதி” என்பதன் மூலம், “ஸம்ஸாரத்தில் உள்ள பத்த சேதநர்களுடைய அறியாமை துன்பங்கள், சேற்றிலிருந்து கழுவப்பட்டது போன்றுள்ள முக்தர்களுடைய ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்திலிருந்து விடுபட்ட நிலை, நித்யர்களுடைய அளவுடன் கூடிய ஸ்வரூபம் மற்றும் அவர்கள் ஸர்வேச்ரனிடம் வசப்பட்டுள்ள நிலை” ஆகியவை கூறப்பட்டன. ஆனால் “வசப்படுதல்” என்பது தோஷம் ஆகுமோ என்றால், புருஷனுக்கு ஸ்தனங்கள் ஏற்படுவது போன்று, சுதந்திரமான ஒருவனுக்குத் தோஷமே ஆகும். அத்தகைய தோஷங்களுக்கு எதிர்த்தட்டாக இருத்தல் என்பது, மாறாமல் உள்ள நிலையாகும். “தோஷங்களுக்கு எதிர்த்தட்டாக உள்ள தன்மை” என்பதன் மூலம் உணர்த்தப்படுவது என்ன? ஸ்ரீவிபு. (6-7-22) – ஆத்மா

ஜ்ஞாநமயோமல: - ஆத்மா ஞான ஸ்வரூபன், தோஷம் அற்றவன் - என்தற்கு ஏற்ப ஆத்மாவிற்கு ஸ்வரூபத்தின் விளைவாக ஏற்படக்கூடிய தோஷம் ஏதும் இல்லை என்றாலும், ஒரு சில காரணங்களால் உண்டாகவல்ல தோஷ ஸம்பந்தம் ஏற்படக்கூடும்; ஆனால் இத்தகைய நிலையானது பகவத் ஸ்வரூபத்திற்கு இல்லை என்ற வேறுபாடு இங்கு உணர்த்தப்படுகிறது. ஸ்ரீவிபு. (1-2-15) - தத் ப்ரஹ்ம பரமம் நித்யம் அஜம் அக்ஷயம் அவ்யயம் ஏக ஸ்வரூபம் து ஸதா ஹே அபாவாத் ச நிர்மலம் - எந்த ஒன்று எப்போதும் உள்ளதாகவும், பிறப்பற்றதாகவும், அழிவற்றதாகவும், மாற்றம் அற்றதாகவும், ஒரே போன்று உள்ளதாகவும், எந்த ஒரு நிலையிலும் தாழ்வு இன்றி உள்ளதாகவும், தோஷம் இல்லாததாகவும் உள்ளதோ அதுவே ப்ரஹ்மம் - என்றும், ஸ்ரீவிபு - ஸமஸ்த ஹேய ரஹிதம் விஷ்ணவாக்க்யம் பரமம் பதம் - விஷ்ணு என்ற பெயர் கொண்ட உயர்ந்த இடமானது எந்தவிதமான தாழ்வுகளும் அற்றது - என்றும், ஸ்ரீவிபு - அவிகாராய சுத்தாய நித்யாய பரமாத்மநே - குற்றம் அற்றவனாகவும், தூய்மையானவனாகவும், எப்போதும் உள்ளவனாகவும் இருக்கின்ற பரமாத்மா - என்றும் கூறப்பட்டது காண்க.

வ்யாக்யானம் - “ஹேய ப்ரத்யநீகத்வமாவது, ஆச்ரிதருடைய ஹேய நிராஸகத்வத்துக்கு அடியான ஹேய ப்ரதிபடத்வமென்னவுமாம்” என்னுமொரு யோஜனையுமுண்டிநே. கத்ய வ்யாக்யாநங்களிலே நஞ்சீயர், ஆச்சான்பிள்ளை முதலான ஆசார்யர்களருளிச் செய்தது. (ஸர்ப்பத்துக்கு கருடனைப் போலேயும்) என்கிற த்ருஷ்டாந்தத்தாலே, அதுவும் இவ்விடத்துக்கு அர்த்தமானாலோ? என்னில், “விகாராதி தோஷங்களுக்கு ப்ரதிபடமாயிருக்கை” என்கையாலே, இவ்விடத்தில் இவர்க்கது விவக்ஷிதமன்று.

விளக்கம் - “ஹேயப்ரத்யநீகத்வம்” என்பதற்கு “அடியார்களுடைய தாழ்வுகளைப் போக்குவதற்குக் காரணமாக உள்ளதான, தாழ்வுகளுக்கு எதிர்த்தட்டாக உள்ள தன்மை” என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்; இப்படியாக அல்லவோ கத்ய வ்யாக்யானத்தில் ஸ்வாமி நஞ்ஜீயரும் ஆச்சான்பிள்ளையும் அருளிச்செய்தனர் என்று கேட்கலாம். “ஸர்ப்பத்துக்கு கருடனைப் போலேயும்” என்ற உதாரணம் மூலம் அத்தகைய கருத்தை இங்கும் ஏற்கலாம் அல்லவோ என்று கேட்கலாம். ஆனால் மாற்றங்கள் என்பது போன்ற தோஷங்களுக்கு எதிர்த்தட்டாக உள்ள தன்மை என்பதே இங்கு கூறப்படுவதால், இவர்க்கு இந்தக் கருத்து இல்லை என்றாகிறது.

143. அநந்தனாகையாவது நித்யனாய், சேதநாசேதநங்களுக்கு வ்யாபகனாய், அந்தர்யாமியாயிருக்கை.

அவதாரிகை – அநந்தரம், அநந்தத்வத்தை யுபபாதிக்கிறார் (அநந்தனாகையாவது) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் – அடுத்ததாக, எல்லையற்ற அல்லது அளவிட இயலாத தன்மையை விளக்குகிறார்.

வ்யாக்யானம் - அநந்தத்வமாவது தேசத்: காலதோ வஸ்துதச்ச அபரிச்சேத்யத்வம்; விபுத்வாத் தேச பரிச்சேத ராஹித்யம்; நித்யத்வாத் கால பரிச்சேத ராஹித்யம், ஸ்வவ்யதிரித்த ஸமஸ்த வஸ்துக்களுக்கும் ப்ரகாரியாயிருக்கையாலும், தனக்கு ப்ரகார்யந் தரமில்லாதபடி நிற்கையாலும், ஸத்ருச வஸ்து அபாவத்தாலே வஸ்து பரிச்சேத ராஹித்யம்; அத்தை அருளிச்செய்கிறார் “நித்யனாய், சேதநாசேதநங்களுக்கு வ்யாபகனாய், அந்தர்யாமியாயிருக்கை” என்று.

விளக்கம் - “அநந்தமாக உள்ள தன்மை” என்பதால் “இடம், காலம் மற்றும் பொருள்” ஆகியவற்றால் அளவுபடுத்தப்படாமல் உள்ள நிலை கூறப்பட்டது. “எங்கும் உள்ள தன்மை” என்பதன் மூலம், இடம் என்பதால் அளவுபடுத்தப்படாமலும்; “எப்போதும் உள்ள தன்மை” என்பதன் மூலம், காலத்தால் அளவுபடுத்தப்படாமலும்; தன்னைத் தவிர உள்ள மற்ற அனைத்திற்கும் ஆத்மாவாக உள்ளதாலும், தனக்கு ஓர் ஆத்மா என மற்றொரு வஸ்து இல்லாததாலும், தனக்கு நிகரான வஸ்து இன்றி உள்ளதாலும், வஸ்துவைக் கொண்டு அளவுபடுத்தப்படாமலும் உள்ள தன்மைகள் வெளிப்படுகின்றன. இதனையே “நித்யனாய், சேதநாசேதநங்களுக்கு வ்யாபகனாய், அந்தர்யாமியாயிருக்கை” என்று அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - இத்தால், நித்யனாகையாலே “இன்ன காலத்திலுள்ளான், காலந்தரத்தில் இல்லை”யென்கிற கால பரிச்சேதமின்றியிலே; ஸகல சேதநாசேதநங்களுக்கும் வ்யாபகனாய்க் கொண்டு விபுவாயிருக்கையாலே, “இன்ன தேசத்திலுள்ளான், தேசாந்தரத்திலில்லை”யென்கிற தேச

பரிச்சேதமின்றியிலே; ஸர்வாந்தர்யாமியாகையாலே ஸர்வத்துக்கும் தான் ப்ரகாரியாய், தனக்கு ப்ரகார்யந்தரமில்லாதபடியிருக்கையாலே, இன்ன வஸ்து போலேயென்கிற வஸ்து பரிச்சேதமுமின்றியிலே யிருக்கையென்றதாயிற்று. “நித்யம் விபும் ஸர்வகதம் ஸுஸூக்ஷ்மம்”, “அந்த: ப்ரவிஷ்டச் சாஸ்தா ஜநாநாம் ஸர்வாத்மா”, “யஸ்யாத்மா சரீரம், யஸ்ய ப்ருதிவீ சரீரம்”, “ந தத் ஸமச்சாப்பயதிகச்ச த்ருச்யதே” என்னக்கடவதிறே.

விளக்கம் - நித்யமாக உள்ளதால், “இன்ன காலத்தில் உள்ளான், வேறு ஒரு காலத்தில் இல்லை” என்பதான காலத்தால் அளவுபடுதல் இல்லை என்றாயிற்று. அனைத்து சேதந அதேநங்களிலும் இவன் நிறைந்துள்ளதால், “எங்கும் உள்ளவன்” என்ற நிலை காரண்ணமாக, “இன்ன இடத்தில் உள்ளான், வேறு ஓர் இடத்தில் இல்லை” என்பதான இடத்தால் அளவுபடுதல் இல்லை என்றாயிற்று. அனைத்திற்கும் அந்தர்யாமியாக உள்ளதால், அனைத்திற்கும் தான் ஆத்மாவாகவும், தனக்கென்று எந்த ஒரு நியமிப்பவனும் இல்லை என்பவனாகவும் உள்ளதால் “இன்ன பொருள் போன்று உள்ளான்” என்பதான பொருள் மூலம் அளவுபடுதல் இல்லை என்றாயிற்று. முண். (1-1-6) – நித்யம் விபும் ஸர்வகதம் ஸுஸூக்ஷ்மம் - நித்யமாகவும், எங்கும் உள்ளவனாகவும், எப்போதும் உள்ளவனாகவும் – என்றும், தை. ஆர. (3-11) - அந்த: ப்ரவிஷ்ட: சாஸ்தா ஜநாநாம் – அனைவருக்கும் உள்ளே புகுந்து, அனைத்தையும் நியமித்தபடி – என்றும், ப்ரு. (3-7-22) - யஸ்யாத்மா சரீரம், யஸ்ய ப்ருதிவீ சரீரம் – யாருக்கு இந்த ஆத்மா சரீரமோ, யாருக்கு இந்த ப்ருதிவீ சரீரமோ – என்றும், ச்வே. (6-8) - ந தத் ஸமச்சாப்பயதிகச்ச த்ருச்யதே - அவனுக்குச் சமமாகவோ விஞ்சியதாகவோ எதுவும் காணப்படவில்லை – என்றும் கூறப்பட்டது.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி – 329)

4-10-8 புக்கடிமையினால் தன்னைக் கண்ட மார்க்கண்டேயனவனை
நக்கபிரானுமன்றுய்யக்கொண்டது நாராயணனருளே
கொக்கலர் தடந்தாழை வேலித் திருக்குருகூரதனுள்
மிக்கவாதிப்பிரான் நிற்க மற்றைத் தெய்வம் விளம்புதிரே

பொருள் – அடிமையாக வந்து நின் சிவனாகிய தன்னை, அடையத்தக்கவன் என்று
கண்ட மார்க்கண்டேயன் என்பவனை, திகம்பரனாக உள்ளதால் “நக்கன்” என்ற
பெயர் கொண்ட சிவன், அந்த மார்க்கண்டேயனை அவனுடைய ஆபத்துக்
காலத்தில் காப்பாற்றியது என்பது, சிவனுடைய அந்தராமாவாக உள்ள
நாராயணன், அந்தச் சிவனை பலன் அளிக்கும்படியாகச் செய்து வைத்த
க்ருபையால் ஆகும். ஆகவே, கொக்கின் நிறம் போன்று மலர்கின்ற மலர்கள்
கொண்ட பெரிய தாழைகளை வேலியாக உடைய ஆழ்வார் திருநகரியில்,
அனைத்தையும் நிர்வாகம் செய்யும்படியாக, அனைவருக்கும் உபகாரம்
செய்யும்படியாக, ஸர்வேச்ரன் நிற்கும்போது, வேறு எதனை நீங்கள் தெய்வமாகக்
கூறுகிறீர்கள்?

அவதாரிகை – “இங்ஙனையிருக்கச் செய்தேயும், இதர தேவதா ஸமாச்ரயணம்
பண்ணியன்றோ மார்க்கண்டேயாதிகள் ஸ்வாபிலஷிதம் பெற்றது?”, என்ன;
“ஆகில் அது இருந்தபடியைக் கேட்கலாகாதோ?”, என்கிறார்.

விளக்கம் – “மற்ற தேவதைகள் ஸம்ஸாரத்தில் மூழ்கும்படிச் செய்யவல்லவை என்றும், ஸர்வேச்வரன் மட்டுமே மோக்ஷம் அளிப்பவன் என்றும் இருந்தாலும், மற்ற தேவதையை அண்டி நின்று அல்லவோ மார்கண்டேயன் போன்ற பலரும் தங்களுடைய விருப்பங்கள் அடையப் பெற்றனர்?”, என்று சிலர் ஆழ்வாரிடம் கேட்டனர். இதற்கு ஆழ்வார், “ஆனால் அந்த விதத்தை நீங்கள் கேட்க முயலுங்கள்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (புக்கு அடிமையினால்) அடிமையினால் புக்கு. “ஸர்வேச்வரனுக்கு அடிமை” என்று புக்கானல்லன்; “ருத்ரனுக்கு அடிமை” என்று புக்கானாயிற்று. (தன்னைக் கண்ட) காணப்பெறாமையாலே தான் இழந்தானல்லன்; (புக்கு இத்யாதி) ஆச்ரயணக் குறையாலிழந்ததல்ல; காணப்பெறாமையால் இழந்ததல்ல. (மார்க்கண்டேயனவனை) மார்க்கண்டேயனானவனை. (நக்கபிரான்) நக்கனென்றது நக்நென்றபடி. ஸ்வகோஷ்டிக்கு உபகாரகனாயிருக்கையாலேயாதல், ஜ்ஞாந ப்ரதத்வத்தைப் பற்றுவாதல் பிரானென்கிறது. மேல் நாராயணனென்கையாலே, “அவனுக்கு சேஷமாமிடத்தில் உன்னோடு என்னோடு வாசியில்லை” என்று அவன் திருவடிகளிலே காட்டிக் கொடுத்தானென்கை.

விளக்கம் - (புக்கு அடிமையினால்) - மார்க்கண்டேயன் அடிமை என்று புகுந்தபோது அவன் “ஸர்வேச்வரனுக்கு அடிமை” என்று புகவில்லை; மாறாக, “ருத்ரனுக்கு அடிமை” என்று புகுந்தான். (தன்னைக் கண்ட) - சிவனைக் காணப்பெறாமையால் அவன் தன்னை இழக்கவில்லை. (புக்கு இத்யாதி) - தான் அடிமையாகப் புகுந்த விதம் காரணமாக ஏதும் இழக்கவில்லை; அடிமையாகப் புகுந்து நின்ற சிவனைக் காண இயலாமல் நின்றதாலும் எதனையும் இழக்கவில்லை. (மார்க்கண்டேயனவனை) - இப்படிப்பட்ட மார்க்கண்டேயனாகிய அவனை. (நக்கபிரான்) - “நக்கன்” என்பது “நக்நன்” ஆகும். தனது கோஷ்டிக்கு உபகாரம் செய்தல், ஞானத்தைக் கொண்டிருத்தல் போன்ற காரணங்களால் ருத்ரனை “பிரான்” என்றார். அடுத்து “நாராயணன்” என்று கூறியுள்ளதால், ருத்ரன் மார்க்கண்டேயனிடம், “அந்த ஸர்வேச்வரனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்யும்போது உனக்கும் எனக்கும் எந்தவிதமான வேறுபாடும் இல்லை” என்றபடியே, ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடிகளைக் காண்பித்துக் கொடுத்தான் என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - (அன்று உய்யக்கொண்டது) ஆபத்தசையிலே ரக்ஷித்தது. (நாராயணனருளே) “நீ நெடுநாள் பச்சையிட்டு ஆசிரயித்தாய்; அவ்வாசிரயணம் வெறுமன் போயிற்றதாகவொண்ணாது” என்று அவனையழைத்து, “நானும் உன்னோபாதி ஒருவனை ஆசிரயித்துக்காண் இப்பதம் பெற்றது. இனி ஊண் கொடுத்தல், உபதேசங் கொடுத்தலிறே” அவனைக் கொண்டு போய் ஸர்வேச்வரன் பக்கலிலே காட்டிக் கொடுத்தானாயிற்று. அருளென்கிறவிடம் எல்லா விபக்தியிலும் ஒட்டலாயிருக்கையாலே, அருளாலேயென்னுதல்; அவன் இவனை ரக்ஷித்துக் கொண்டது, ஸர்வேச்வரன் ப்ரஸாதத்தைப் பண்ணிக் கொடுத்தென்னுதல்.

விளக்கம் - (அன்று உய்யக்கொண்டது) - மார்க்கண்டேயனுக்கு ஆபத்து ஏற்படும்போது காப்பாற்றிய செயலானது. (நாராயணன் அருளே) - நாராயணனுடைய அருளை உபதேசம் மூலமாக சிவன் மார்க்கண்டேயனுக்கு உணர்த்தியதை அருளிச்செய்கிறார். ருத்ரன் மார்க்கண்டேயனிடம், “நீ நீண்ட நாட்கள் மிகவும் ஈடுபாட்டுடன் என்னை வணங்கியபடி உள்ளாய். அத்தகைய ஈடுபாடானது வீணாகப் போகக்கூடாது” என்று அவனை அழைத்து, “நானும் உன்னைப் போன்றே அவன் ஒருவனை அண்டி நின்று இந்தப் பதவியை அடைந்தேன். நீ விரும்புவதை என்னால் அளிக்க இயலாது. உணவு அளித்தல் என்பது உபதேசம் செய்தல் ஆகும்”, என்றான்; அதாவது, ஒருவன் வீட்டிற்கு வந்த ஒருவனுக்கு உணவு அளிப்பதற்கு உணவு இல்லை என்றால், யாரிடம் சென்றால் உணவு கிட்டும் என்றாவது கூறவேண்டும். இதற்கு ஏற்ப, மார்க்கண்டேயனைக் கொண்டு சென்று ஸர்வேச்வரனிடம் சேர்த்தான். அருள் என்ற பெயர்ச்சொல்லானது அனைத்து வேற்றுமைகளுடனும் சேரும் இயல்பு கொண்டதால், “அருளால்” என்பதான மூன்றாம் வேற்றுமையைக் கொள்ளாமல், “ருத்ரன் மார்க்கண்டேயனைக் காப்பாற்றினான்” என்பதற்கு, “ஸர்வேச்வரனுடைய க்ருபையை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தான்” என்று கொள்ளவேண்டும்.

வ்யாக்யானம் - (கொக்கலர் இத்யாதி) கொக்குப்போலே வெளுத்த நிறத்தையுடைய அலரையுடைத்தாயிருப்பதாய்ப் பெருத்திருந்துள்ள தாழைகளை வேலியாகவுடைத்தா யிருந்துள்ள திருநகரியாயிற்று. நிலத்தியல்பு இருக்கிறபடி.

(மிக்க ஆதிப்பிரான் நிற்க) ஸர்வாதிகனாய் ஜகத்காரணபூதனானவன் நிற்க. (மிக்க) சொல்லும்போது கனக்கச் சொல்லி, கிட்டினவாறே குறைந்திராதொழிகை. நெடுநாள் ஆசிரயிப்பித்துக் கொண்டு, பின்பு கார்யகாலத்திலே வந்தவாறே வேறேயொருவன் வாசலேறக் கொண்டு போக வேண்டாதிருக்கை. (மற்றைத் தெய்வம் விளம்புதிரே) ப்ரகாரங்களிலே ஒன்றை ஈச்வரனாகச் சொல்லுகிறிகோளே; அவனுக்கு ப்ரகாரமாயல்லது ஒன்றுக்கும் வஸ்துத்வ மின்றிக்கேயிருக்க, ப்ரகாரியாகச் சொல்லி அநர்த்தப்படுகிறிகோளே கெடுவிகாள்! (விளம்புதிரே) “வ்யவஹரிக்கைக்கும் யோக்யதையில்லை” என்று இருக்கிறாராயிற்று இவர்.

விளக்கம் – (கொக்கலர் இத்யாதி) - கொக்கு போன்ற வெண்மையான நிறம் கொண்ட மலர்கள் நிரம்பிய தாழைகளை வேலியாகக் கொண்டதாக ஆழ்வார்திருநகரி உள்ளது. நிலத்தின் இயல்பானது அவனிடம் கைங்கர்யம் ஏற்படுத்திக் கொடுக்கும்விதமாக உள்ளது. (மிக்க) – அவனைத்தையும் நியமிப்பவனும், இந்த ஜகத்திற்குக் காரணமாக உள்ளவனும் ஆகிய அவன் அங்கு உள்ளபோது. (மிக்க) – அவனைக் குறித்து உரைக்கும்போது கனமாக உரைத்து, அவனை அண்டும்போது குறைவற்றவனாக உள்ளவன். நீண்ட நாட்கள் அண்டி நின்ற பின்னர், கார்யம் உண்டாகின்ற காலம் வந்தபோது வேறு ஒருவன் பின்னே செல்லாதபடி. (மற்றைத் தெய்வம் விளம்புதிரே) - அவனுடைய சரீரங்களில் ஒன்றை நீங்கள் ஈச்வரன் என்று கொண்டாடுகிறீர்களே! அவனுக்குச் சரீரமாக இல்லை என்றால், எந்த ஒரு பொருளுக்கும் “இது ஒரு பொருள்” என்று இருக்கக் கூடிய தகுதி ஏற்படுவதில்லை; இப்படி உள்ளபோது, அப்படிப்பட்ட அவனுடைய சரீரம் ஏதேனும் ஒன்றை “இது அவனே ஆவான்” என்று இருக்கக்கூடிய தவறு செய்கிறீர்கள். வீணாகப் போகாதீர்கள். (விளம்புதிரே) - எடுத்து உரைப்பதற்கும் தகுதி இல்லை என்பதால் கூறுகிறார்.

4-10-9 விளம்பும் ஆறு சமயமும் அவையாகியும் மற்றும் தன்பால்

அளந்து காண்டற்கரியனாகிய ஆதிப்பிரானமரும்

வளங்கொள் தண்பணை சூழ்ந்தழகாய திருக்குருகூரதனை

உளங்கொள் ஞானத்து வைம்மின் உம்மை உய்யக்கொண்டு போகுறிலே

பொருள் – கடுமையான தர்க்கவாதத்தின் ஓசையால், சப்தம் என்பதை மட்டுமே சாரமாகக் கொண்ட “சார்வாகம், சாக்யம், சஷ்பணகம், வைசேஷிகம், ஸாங்க்யம், பாசுபதம்” என்பதாக உள்ள, வேதங்களுக்கு புறமாக உள்ள ஆறு வெளிச்சமயங்களும், வேதத்திற்குப் புறம்பாகப் பொருள் கூறும் மற்ற மதங்களும் ஒரு சபையாகத் திரண்டு நின்றாலும், அளவற்ற இயல்புகள் கொண்ட தனது விஷயத்தில் அளந்து காண்பதற்கு அரியதாக உள்ள இயல்பு கொண்டவனாக, அனைத்திற்கும் காரணமாக உள்ள அவன் பொருந்தி நிற்கின்ற திவ்யதேசமாகவும், காண்பதற்கு இனிமையான ஒன்றாகவும் உள்ளது; களைப்பைப் போக்கவல்ல நீர்நிலைகளால் சூழப்பட்டு, எல்லையற்ற இனிமையைக் கொண்டதாக உள்ளது; இப்படிப்பட்ட ஆழ்வார்திருநகரியை, நீங்கள் உங்களைக் கரையேற்றிக் கொள்ள எண்ணியுள்ளீர்கள் என்றால், உங்களுடைய மனம் என்ற கண்ணில் எப்போதும் வைப்பீர்களாக.

அவதாரிகை – “உங்களுடைய உஜ்ஜீவநத்துக்கு அவ்வளவும் செல்லவேணுமோ? அவன் வர்த்திக்கிற திருநகரியை உங்கள் ஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயமாக்க அமையும்”, என்கிறார்.

விளக்கம் – “நீங்கள் கரையேறுவதற்கு இவ்வளவும் கூறவேண்டுமா? அவசியம் இல்லை. அவன் எப்போதும் வசிக்கின்ற ஆழ்வார்திருநகரியை உங்களுடைய ஞானத்திற்கு விஷயமாகக் கொண்டாலே போதுமானது”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (விளம்பும் ஆறு சமயமும்) சிலவற்றைச் சொல்லாநின்றால், தாங்களும் சில தர்க்கங்கள் சொல்லாநிற்குமத்தனை போக்கி, ப்ரமாணாநுகூல தர்க்கமல்லாமையாலே கேவலம் உக்தி ஸாரமேயாயிருக்கிற பாஹ்ய ஸமயங்களாறும். அவையாகிறன “சாக்யோலூக்யாஷ்பாத சஷ்பண கபில பதஞ்சலி மதாநுஸாரின:” என்று பாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்தாரிநே. (அவையாகியும் மற்றும்) மற்றும் அவற்றோடொத்த குத்ருஷ்டிகளும். “தமோ நிஷ்டாஹிதாஸ் ஸ்ம்ருதா:”.

விளக்கம் - (விளம்பும் ஆறு சமயமும்) - வேதாந்திகள் ப்ரமாணங்களுடைய கருத்துக்கள் சிலவற்றைக் கூறியவுடன், தாங்களும் சில தர்க்கங்களைக் கூறுவதாக

உள்ள நிலை மட்டுமே அல்லாது, ப்ரமாணத்திற்கு ஏற்புடையதாக இல்லாத வாதங்களாக உள்ள உக்திகளை மட்டுமே சாரமாகக் கொண்டுள்ளதும்; வேதத்திற்குப் புறம்பாகப் பொருள் கூறுவதும் ஆகிய ஆறு மதங்கள். அவை, “சாக்ய உலூக்ய அக்ஷபாத ச்ஷபண கபில பதஞ்சலி மத அநுஸாரிண: - பௌத்தம், சார்வாகம், கௌதமம், ஜைனம், நையாயிகம், வைசேஷிகம், கணாதம், யோகம் போன்றவை” என்பதாக பாஷ்யகாரர் அருளிச் செய்கிறார். (அவையாகியும் மற்றும்) - மற்றும் அவற்றுக்கு நிகராக உள்ளதும், வேதத்திற்கு விரோதமாக தவறாகப் பொருள் கூறுவதாகவும் உள்ள மதங்களும். ஆனால் வேதத்தை ஏற்பவர்களை, வேதங்களை ஏற்காத மதங்களுடன் ஒன்றாகக் கூறலாமோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார்; தமோ நிஷ்டாஹிதாஸ் ஸ்ம்ருதா: - தாமஸ குணம் நிறைந்தவர்கள் என்றே எண்ணப்படுகிறார்கள் - என்பது காண்க; அதாவது இருவருமே தாமஸத்தை வளர்ப்பவர்கள் என்பதால் இவ்விதம் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (தன்பால் இத்யாதி) தன்னளவில் வந்தால், “இல்லை” என்கைக்கும் “இவ்வளவு” என்று பரிச்சேதிக்க அரிதாயிருக்கும். “இல்லை” என்னும்போதும், வஸ்துவை “இது” என்று பரிச்சேதிக்கவேணுமே. அதாவது, இவனுடைய ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகள் பாஹ்ய குத்ருஷ்டிகளால் அவிசால்யமாயிருக்குமென்கை. அதுக்கு அடி என் என்றால், (ஆதிப்பிரான்) “மே மாதா வந்த்யா” என்னவொண்ணாதிறே.

விளக்கம் - (தன்பால் இத்யாதி) - இவன் விஷயத்தில் அவர்கள் ஆராய முற்படும்போது இவனை “இல்லை” என்றோ அல்லது “இந்த அளவு தன்மைகள் மட்டுமே கொண்டவன்” என்றோ அளவிட்டுக் கூற இயலாதபடி உள்ளவன். ஒரு பொருளை “இல்லை” என்று கூற முற்பட்டால், “இன்னது இல்லை” என்று கூறவேண்டும்; ஆனால் இது போன்று அளவிட இயலாதபடி உள்ளான். அதாவது இவனுடைய ஸ்வரூபம், ரூபம், குணங்கள் மற்றும் விபூதிகள் போன்ற அனைத்தும், வேதத்திற்குப் புறம்பாக உரைக்கும் வாதிகளால் அளக்க இயலாதபடி உள்ளன. இவ்விதம் அளவிட இயலாதபடி உள்ளதற்கான அடிப்படை என்ன என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். (ஆதிப்பிரான்) - “மே மாதா வந்த்யா - எனது தாய் மலடி” என்று கூற இயலாது என்பது போன்று ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - (அளந்து இத்யாதி) துஸ்தர்க்கங்களால் “இவ்வளவு” என்று பரிச்சேதிக்க வொண்ணாதபடியிருக்கிற ஜகத்காரணபூதனானவன் விரும்பி வர்த்திக்கிற. (வளங்கொள் இத்யாதி) ஸம்பத்தையுடைத்தாய் ச்ரமஹரமான நீர்நிலங்களாலே சூழப்பட்டு, கண்டார்க்கு வைத்த கண் வாங்கவொண்ணாதபடி தர்சநீயமான திருநகரியை. (உளங்கொள் ஞானத்து வைம்மின்) உளங்கொள் ஞானம், மாநஸ ஜ்ஞாநம். ஜ்ஞாநம் உதித்து, பாஹ்யேந்த்ரியங்களாலே பாஹ்ய விஷயத்தை க்ரஹிப்பதுக்கு முன்னே, மாநஸ ஜ்ஞாநத்துக்குத் திருநகரியை விஷயமாக்குங்கோள். பஹிர் விஷயமாக்காதே ஜ்ஞாநத்தை ப்ரத்யகர்த்த ப்ரவணமாக்கப் பாருங்கோள். என் செய்யவென்னில், (உம்மை உய்யக் கொண்டு போகுறிலே) “ஸந்தமேநம்” என்கிறபடியே, உந்தாமுடைய ஸத்தை பெற்றுப் போகவேண்டியிருக்கில். “அஸந்நேவ” என்கிறபடியே “சென்றற்றது” என்றேயிருக்கிறா ராயிற்று இவர். “நேயமஸ்தி” என்னுமாபோலே. “மஹாத்மநா” தன்னில் தான் வாசி சொல்லுமித்தனை போக்கிப் புறம்பு ஒரு ஒப்புச் சொல்லவொண்ணாதபடியான பெருமாளோடே.

விளக்கம் - (அளந்து இத்யாதி) - தாழ்ந்த தர்க்கங்கள் மூலம் “இவன் இந்த அளவு” என்று அளவிட்டுக் காண இயலாதபடி உள்ளவனும், இந்த ஜகத்திற்குக் காரணமாக உள்ளவனும் ஆகிய அவன் விரும்பி வசிக்கின்ற. (வளங்கொள் இத்யாதி) - மிகுந்த ஸம்பத்தைக் கொண்டதாவும், சிரமத்தை நீக்கவல்ல நீர் நிலங்களால் சூழப்பட்டதாகவும், காண்பவர்கள் தங்கள் கண்களை விலக்க இயலாதபடி இனிமையாக உள்ளதும் ஆகிய ஆழ்வார் திருநகரியை. (உளங்கொள் ஞானத்து வைம்மின்) - மனக்கண் ஞானம். அதாவது ஞானம் ஏற்பட்டு, அதன் விளைவாக வெளி விஷயங்களை புற இந்த்ரியங்கள் மூலம் அறிவதற்கு முன்பாகவே மனக்கண்களால் ஆழ்வார்திருநகரியை காண்பீர்களாக. மற்ற விஷயங்களில் ஞானம் செல்லாதபடியாக, அதனை உள்விஷயமான ஆழ்வார்திருநகரியைக் குறித்து ஈடுபடும்படிச் செய்வீராக. ஏன் செய்யவேண்டும்? (உம்மை உய்யக் கொண்டு போகுறிலே) - “ஸந்தமேநம் - ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவன், இருப்பவன் ஆகிறான்” என்பதற்கு ஏற்ப உங்களுடைய இருப்பு என்பதை நீங்கள் பெறவேண்டும் என விரும்பினால் செய்யவேண்டும். “அவனை மறுத்துக் கூறுபவன் இல்லாதவனே ஆன்கிறான்” என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளார். “நேயம் அஸ்தி - இல்லை என்றாகிறான்” என்பது போன்று ஆகும். இவ்விதம்

“இல்லை” என்று கூறுபவர்கள் யாரும் உள்ளனரோ என்பதற்கு உதாரணம் கூறுகிறார். இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (43-25) – மஹாத்மநா - இராமனாக நின்ற தனக்கு, பரம்பொருள் அல்லாமல் வேறு எதனையும் ஒப்பாக கூறலாம்படி இல்லாமல் நின்றான் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளவனை நோக்கி நீங்கள் விரோதம் கூறினீர்கள்; ஆகவே இராவணனும் இல்லை, நீங்களும் இல்லை – என்பது காண்க.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச் செய்த

ஸ்தோத்ர ரத்னம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை

அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்

(பகுதி - 44)

17. யத் அண்டம் அண்டாந்தர கோசரம் ச யத்

தச உத்தராணி ஆவரணாநி யாநி ச

குணா: ப்ரதாநம் புருஷ: பரம் பதம்

பராத்தபரம் ப்ரஹ்ம ச தே விபூதய:

பொருள் - எந்த ஒன்று ப்ரஹ்மாண்டமோ, எது அண்டத்திற்குள் உள்ளதோ, எவை ஒன்றுக்கொன்று பத்து மடங்கு அதிகமாக உள்ளதான ஆவரணங்களாக உள்ளனவோ அவை அனைத்தும் உனது சரீரங்கள் ஆகும். மேலும் ஸத்வம், ரஜஸ் மற்றும் தமஸ் ஆகிய குணங்களும், இந்தக் குணங்கள் கொண்ட ப்ரக்ருதியும், அனைத்து ஜீவாத்மாக்களும், ஸ்ரீவைகுண்டமும், அனைத்திலும் உயர்ந்த நித்யஸூரிகளும், திவ்யமங்கள விக்ரஹமும் உனது சரீரங்கள் ஆகும்.

அவதாரிகை - கீழ் ப்ரதிபாதித்த ஸர்வேச்வரத்வத்துக்கு ப்ரதிஸம்பந்திதயா அபேக்ஷிதமான ஈசுத வ்யஜாதத்தை ப்ரபஞ்சீகரிக்கிறார்.

விளக்கம் - கீழே கூறப்பட்டதாகிய ஸர்வேச்வரத்தன்மைக்கு நிகரான ஸம்பந்தம் கொண்டதான, அதற்கு அவசியமாக உள்ளதான, அனைத்தையும் ஆண்டபடி உள்ள நிலையை எடுத்துக் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (யதண்டம்) சதுர்த புவநாத்மகமான அண்டம் ஒன்றாக, “அண்டாநாந்து ஸஹஸ்ராணாம்” இத்யாதிகளிற்படியே அண்ட ஸமுஹம்

யாதொன்று. (அண்டராந்தர கோசரஞ்ச யத்) அண்டாதிப த்ரிலோகேச்வர திக்பால நரபதி ப்ரமுகமாய், ஸ்தாவர ஜங்கமாத்மகமான அண்டாந்தர்வர்த்தி ஸமூஹம் யாதொன்று. (தசோத்தராணீத்யாதி) மேன்மேலும் தசகுணிதமான வாரிவஹ்ந்யநிலாகாசங்களும், பூதாதியும், மஹானும்; கார்யோந்முகமான ப்ரக்ருத்யம்சமான ஆவரணங்கள் யாவை சில. (குணா:) அது சேதநரை பந்திப்பது குணத்வாராவாகையாலே, பந்த காரணமான ஸத்வாதிகள்.

விளக்கம் - (யத் அண்டம்) - பதினான்கு லோகங்களை உள்ளடக்கியது ஒரு அண்டம் ஆகும்; ஸ்ரீவிபு. (2-7-27) - அண்டாநாம் து ஸஹஸ்ராணாம் - பலகோடி நூறு ஆயிரம் அண்டங்கள் - என்பதற்கு ஏற்றபடி உள்ளதான அண்டங்களுடைய கூட்டம். (அண்டராந்தர கோசரஞ்ச யத்) - அண்டங்களுடைய அதிபதிகள், மூன்று லோகங்களுக்கும் ஈச்வரர்கள், திக்பாலர்கள் மற்றும் நரர்களுடைய அதிபதிகள் என்பதாகவும்; விலங்குகள் மற்றும் தாவரங்கள் என்பதாகவும் உள்ளதான, அண்டங்களுக்குள் வசிக்கின்ற அனைத்து கூட்டங்களும். (தச உத்தராணி இத்யாதி) - பத்து பத்து மடங்காக அளவில் அதிகரித்தபடி உள்ளதான நீர், அக்னி, காற்று, ஆகாசம் போன்றவையும், பூதாதியும், மஹத் தத்வமும். கார்யங்களாக வெளிப்படுகின்ற அந்தந்த பூதங்களைச் சூழ்ந்துள்ள ஆவரணங்களும். (குணா:) - அவை அனைத்தும் சேதநர்களைப் பந்தப்படுத்துவது குணங்கள் மூலம் ஆகும் என்பதால், பந்தங்களுக்குக் காரணமாக உள்ள ஸத்வம் போன்ற குணங்கள்.

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்